

Charles Stanley

MEFIBOSET.

Lam i begge føtter – eller,
Guds MISKUNN.

MEFIBOSET.

Lam i begge føtter – eller,
Guds MISKUNN.

på
Charles Stanley

KRISTEN LITTERATUR
N-4353 Klepp Stasjon, Norge

Mefisboset. Lam i begge føtter – eller, Guds Miskunn. Charles Stanley
Oversatt fra engelsk av Knut Hegle.

© Chapter Two / Kristen Litteratur 2006

KRISTEN LITTERATUR
Heiloveien 3
4353 Klepp Stasjon, Norge

CHAPTER TWO
Fountain House, Conduit Mews, London SE18 7AP, England
www.chaptertwobooks.org

“En av disiplene, den som Jesus elsket, satt ved Jesu og lente seg mot Ham.”

Johannes” evangelium 13,23

MEFIBOSET.

Lam i begge føtter – eller,
Guds MISKUNN.

Svært tidlig en morgen for mange år siden, leste jeg det 9. kapittel i 2. Sam. Etter å ha lest det en gang tenkte jeg: “For et merkelig kapittel! Om en ung mann som var lam i begge føttene”.

Jeg leste det igjen, men enda kunne jeg ikke se noe i det. Etter å ha gått igjennom det for tredje gang stoppet mitt øye ved disse ordene: “Jeg vil sannelig vise deg miskunn, for Jonatan, din fars skyld.”

Tanken for hurtig gjennom meg: “Å! Dette er et bilde på Guds sinnelag i Jesus Kristus”.

For et bilde som nå lå foran meg! – Som et deilig landskap en tidlig morgen. Etter hvert som årene gikk har skjønnheten i dette bilde bare økt og økt. Mange ganger har jeg blitt ledet til å preke om Kristus ut fra det, og mange ganger har sjeler blitt omvendt til Gud. Dette oppmuntrer meg i troen til å gjennomgå denne interessante del av Guds ord med mine lesere i det jeg stoler på at Gud vil bruke det til velsignelse for mange sjeler.

C. Stanley.

I dette som mest er et bilde på Guds miskunnhet er det beskrevet to typer mennesker: – Mefiboset, nådens barn; og – Siba, det egenrettferdige menneske.

Mefibosets tilstand illustrerer treffende en synders tilstand når han bringes til Gud.

Hvis du slår opp i kapittel 4, vers 4 i samme bok, vil du se at han var Jonatan’s sønn, som igjen var sønnen til kong Saul. På denne tid var både Saul og Jonatan døde. Der kan du og lese der at Mefiboset hadde falt ned slik at han ble lam. Etter dette fallet hadde han blitt gjemt i Lo-debar; som på Hebraisk betyr: Et sted uten mat. Siden han var av Sauls slekt så var han egentlig en fiende av David. Dette gjorde at han uten tvil regnet med at David var hans fiende og derfor gjemte seg langt vekk fra han.

Tenk hvor treffende dette illustrerer tilstanden til det falne menneske.

Ikke før hadde synden blindet Adams sinn før vi leser at han “gjemte seg fra Guds nærvær blant trærne i hagen”. Og er ikke dette menneskets sanne tilstand den dag i dag? Hvorfor er det slik at de fleste haster av sted til teateret eller ølbulen? Å! Mennesket kjenner ikke Gud. Ved å være borte fra Gud regner menneskene med at Gud bare er ens fiende og frykter for Hans nærvær. Bare tanken på å gå en hel dag i Guds nærhet er forferdelig. Skremmer denne tanke deg min leser?

Det er fordi du ikke kjenner Gud. Kanskje du sier: “Jeg har jo syndet og det gjør meg redd for Gud”. Det er helt sant! Du har syndet, jeg har syndet og alle har syndet. Men om du kjente den pris Han har betalt: At Han ikke sparte sin egen kjære Sønn! Da vil du se at Gud er den eneste som du kan gå til som en synder og samtidig være sikker på at “Jesu Kristi Gud Sønns blod renses fra all synd”.

Men la oss nå fortsette med kapittelet. David sa: “Er det ennå noen igjen av Sauls hus, som jeg kan gjøre Guds miskunnhet for Jonatan’s skyld?” Det er jo dette som er det nåværende arbeidet til Guds Ånd! Å vise Adams falne sønner og døtre den miskunnhet Gud har på grunn av sin Sønn!

Uansett hvor dypt de har falt. Uansett om de er totalt lamme, lamme i begge føtter, og uansett hvor fattige de er!

Å, stakkars falne synder. Hvordan du enn prøver å gjemme deg fra Gud så er det ingen ting i denne verden av elendighet og synd som ikke Han kan ordne.

Er det sant?

Nå?

Her og slik som jeg er?

Kanskje du har fulgt Satans fristelser eller stolt på det verden lover ditt arme hjerte. Og så har alt gått i stykker, hjertet er brutt i bitter skuffelse og alt er et dystert tomrom? Men hør, jeg vil fortelle deg om EN som ikke vil behandle deg slik.

Siba, det egenrettferdige mennesket, informerte kongen om at fortsatt hadde Jonatan en sønn som var lam i begge føttene. Og at han bodde i huset til Makir, Ammiels sønn som bodde i Lo-debar. “Så sendte kong David bud og hentet ham...”. Legg merke til at han hentet ham! Det at han hentet er så vakkert. Det vitner om en nåde helt og holdent av Gud. Menneskene viser miskunnhet mot dem som man mener fortjener det. Eller hvis man regner med å få noe av verdi eller få miskunnhet i retur.

Gud er IKKE slik.

Mefiboset hadde ikke gjort en eneste ting for å få noen miskunn. Han måtte ikke “gjøre sin del først”, som så mange hevder i dag.

Nei! NÅDEN gikk for å hente ham fra Lo-debar, på det sted der han var. Var det ikke slik Guds Sønn kom til alle fattige syndere; akkurat der de var? Han kom for å hente dem og Han fant dem døde i overtredelser og synder. Så tok Han vår plass og døde, den rettferdige for de urettferdige, for å bringe oss til Gud!

Det må være evig skam over hver stolte Fariseer som etter dette fortsatt sier: “Mennesket må også gjøre noe”.

Mefiboset var for lam til å gjøre noe som helst. Han måtte bli hentet. Å! hvis det ikke hadde vært for denne hente-nåde så ville vi alle ha omkommet i vår elendige strev med å gjemme oss vekk fra Gud. “Og da Mefiboset, sønn av Jonatan, Sauls sønn, kom inn til David, kastet han seg ned med ansiktet mot jorden”. For et bilde på gru og redsel.

Som Sauls sønn, han som jaktet på Kong David, hva kunne han regne med? I neste øyeblikk kunne kongens stemme, han som alltid hadde rett i enhver rettssak, kreve at han skulle straffes. Der ligger han – et bilde på en skjelvende synder brakt inn i Guds nærhet. Med en fryktelig last av skyld og synd! Han kjenner ikke Gud – han vet ikke hva som nå kan skje.

Før vi hører Davids ord så la oss vende oss til den kjærlighetens pakt som utfolder seg i 1. Sam, 20. 14-17. Jonatan, far til Mefiboset, faller ned for Davids føtter og sier: “Og hvis jeg ennå er i live, vil du da ikke gjøre Herrens miskunnhet mot meg og ikke la meg dø? Aldri noensinne vil du ta bort din godhet fra mitt hus Og Jonatan fikk David til å sverge på dette, fordi David elsket ham; for han elsket ham som sin egen sjel.”

Har du noen gang besøkt et sted fra ditt tidligere liv og der sett noe barn av en kjær avdød venn? Da har du kanskje en svak ide om hva David følte da han så Mefiboset, Jonatan’s sønn der han lå ved hans føtter.

Hvem kan tenke seg den ømme stemme som kom fra bunnen av hans hjerte – : “Mefiboset”! “

Her er din tjener” er det skjelvende svar. Hvor lite han ventet denne betingelsesløse nåde som nå skulle bli vist ham. “Her er din tjener” er det høyeste et fallent menneske kan tenke seg når det gjelder Gud. Han våger å gi seg selv som Guds tjener, og håper å bli reddet ved denne tjeneste. Dette er religionen til hvert eneste menneskelige hjerte som ikke kjenner Gud.

Men hør nå Davids ord. Lik faren i liknelsen om den fortapte sønn, så stanser han ham med en gang. “Vær ikke redd! Jeg vil gjøre vel mot deg for din far Jonatan’s skyld og gi deg tilbake hele den jordeiendommen Saul, din far, eide. Du skal alltid ete ved mitt bord”.

Å! Dette er lik Gud: Ingen betingelser, ingen avkortning!

Det er ikke: Hvis du vil gjøre dette, eller hvis du ikke gjør dette.

Å nei; det er alt sammen BARE nåde! Bare Guds miskunn!

“Jeg vil visselig vise deg miskunnhet,” og det vil jeg gjøre “helt og holdent” for en annens skyld. “Du skal alltid ete ved mitt bord”.

Slik er liknelsen der Jesus viser hvordan faren til den bortkomne sønnen var (og er)! Der er det den ufattelige, bunnløse nåde i farens hjerte som vises. Fantet det en eneste bebreidelse? Var det sønnens spesielle tilstand som gjorde det? Nei; han falt ham om halsen og kysset han (Luk. 15.). Er ikke dette som er Guds miskunnhet og nåde?

Tolker jeg det bare slik eller er det Jesus som her viser Guds sanne karakter? Er det på denne måten Han tar imot en fortapt synder? Er dette de ord Han sier skal brukes til de elendige, skjelvende syndere som bare har fortjent helvete?

Kan virkelig Gud peke på Kristi kors og si: “Frykt ikke, jeg vil sannelig vise deg miskunnhet for Jesu skyld? All dette uten et eneste forbehold. Alt sammen bare av en nåde som flyter over av kjærlighet fra Hans eget hjerte.

Å min leser, kjenner du Gud slik?

“Men Gud, som er rik på miskunn, har, på grunn av sin store kjærlighet som han elsket oss med, gjort oss levende med Kristus, vi som var døde ved våre overtredelser. Av nåde er dere frelst. Han oppvakte oss med ham og satte oss med ham i himmelen, i Kristus Jesus, for at han i de kommende tider kunne vise sin nådes overveldende rikdom i godhet mot oss i Kristus Jesus”. (Ef. 2, 4)

Kan du si at dette er ditt?

Et vanlig menneske ville ha sent en bok med anvisninger til denne lamme unge mann. For å fortelle ham hvordan han kunne stive opp føttene, hvordan han måtte gjøre det beste ut av det, og gjøre dit og gjøre datt. – Jeg kan ikke en gang fortelle alt man må.

Men det er ikke et eneste ord om det her. Nei, han kommer akkurat som han er; ingen ting mer trengtes. Hvordan kunne det vel være noe som han måtte ha når det var David som villet det slik i sitt eget hjerte.

Over alt annet så vil gjerne Satan prøve å skjule denne Guds miskunn/het for de stakkars syndere. La Guds sinn være tydelig kjent så trenger jeg ingen prest på jorden, eller noen annen i himmelen for å mykne Hans hjerte mot meg.

Det er allerede fylt med en kjærlighet uten grenser!

Føler du kjære leser, syndens byrde? Og har du blitt forvirret ved de mange, store bøker med anvisninger der du blir fortalt hva og hvordan du skal føle. Hvordan du skal gjøre Gud fornøyd og få Ham til å frelse deg?

Kanskje en forteller deg at ved å holde budene eller å delta i sakramentene så kan du håpe å bli frelst. En annen bok kan, med samme dødelige effekt, fortelle deg at du må ha slik og slik en opplevelse av og med Gud før at Han vil ta imot deg. Mange vil sogar overtale deg til at du ikke er så fæl eller syndig eller at det ikke er så farlig! At du på en måte bare er litt lam i en fot. Da trenger du bare å bruke Kristus som en krykke og så ved Hans hjelp så kan du gå svært bra! Og det kommer til å gå bra til slutt så du kan arve himmelen.

Nå hvis det er slik med deg at du er forvirret og perpleks, la meg da tigge deg om å høre på Gud samtidig som du snur deg vekk fra alle slags menneskelige påfunn. (det er det som er omvendelse) La ditt sinn hvile i Gud slik som Han vises på Kristi kors. Der, mens du stirrer opp på Ham i Hans lidelser for dine synder, i synet på den kjærlighet som sonet for dem alle så du kan være fri, kan du da gjøre annet enn å hate dine synder, angre dem og nære avsky for at du har gjort dem? Å, det er intet som det å se på korset som skaper anger i en stakkars, fattig synder.

Nei, ikke før hadde denne strøm av betingelsesløs nåde blitt tømt inn i Mefibosets skjelvende hjerte før "Han bøyde seg ned og sa: Hva er din tjener, at du lar ditt øye falle på en død hund som meg?" Det er slik Gud godhet leder til en rett anger.

Synderen bringes inn i nærheten av en uendelig hellighet og en uendelig nåde. Guds sanne karakter blir åpenbart for ham i Kristus Jesus og han hører de deiligste ord fra en god og kjærlig Gud: – "Frykt ikke, jeg vil sannelig vise deg miskunnhet". Effekten av dette er at en bøyer seg i støvet i følelse av denne overvettes store nåde. Dette er "en rett anger til livet."

Hvis jeg ikke tar mye feil så mener mange at en rett anger er en slags måte der en løfter seg selv opp. En slags reparasjon av seg selv der man prøver å forandre Guds sinn mot seg selv. Som om Han var vår fiende og måtte ha våre gode gjerninger for å vende sitt hjerte til oss.

Måtte det en sinnsforandring til hos David? Nei, hans hjerte var fylt av kjærlighet. Og hvordan kan man lage noen sinnsforandring hos Gud? Det er jo Guds kjærlighet mot fordervede syndere som vises på Korset!

Nå, min leser, hvis du rett kjente til det Guds miskunnelige sinnelag som ble vist deg i Hans Sønn Jesus Kristus og i Hans sonende død, så ville det umiddelbart ha gitt en total forandring i ditt sinn. Og dess mer du kjente friheten i denne dyrebare kjærlighet, dess mer ville du bli ydmyket til støv for Ham. Det som du kanskje forgive prøver på å arbeide fram i deg selv som forarbeid til, eller som en hjemmel til frelsen ville komme av seg selv i det øyeblikk du trodde Guds underfulle kjærlighet.

Og merk nå kontrasten mellom disse to menn: – Siba som tjener og Mefiboset som sønn. David sender etter Siba og gir ham ordrer som han må utføre. "Som min herre kongen befaler sin tjener, slik skal din tjener i alle måter gjøre".

Det er de samme store ting Israel så toskete lovet å gjøre ved Sinai. – De samme store ting tusenvis lover å gjøre i våre dager. De som har gitt opp Kristendommen og gått tilbake til Judaismen. – Ja, og jeg frykter for at mange av dem som leser dette lille stykke tilhører denne religion av tjenere, i stedet for å være sønn i huset.

For en kontrast en ser i Davids ord. Ord av pur nåde til denne sønn: "Jeg har gitt", eller "Mefiboset skal alltid ete brød ved mitt bord". Og videre: "HAN SKAL ete brød ved mitt bord som en av kongens sønner." "Men selv bodde Mefiboset i Jerusalem, for han åt alltid ved kongens bord. Han var lam i begge føttene". Det fantes ingen slike nådeord til tjeneren, og heller ingen ordrer til sønnen!

Den ene arbeider i trelldom; den andre i tilbedelse på grunn av hjertets dypeste kjærlighet.

Hvor lykkelig er ikke nådebarnet! Gud har gitt deg evig liv. Ikke lenger tjener, men en kongelig sønn ved Herrens bord.

Du skal alltid å få lov til å sitte ved din Herres bord, mens du bryter og eter Hans brød og drikker

Hans blod. (Der skal Herren rekke deg både sin frelsende og reddende nåde. Oversetterens anmerkning)

Det Han sier her skal minne deg om Kristi brutte legeme og utgytte blod som HAR frelst deg.

Ja Gud HAR gitt deg det livsens brød som du alltid kan ete. Du er en sønn. Din plass kan aldri være tjenerens. "Men alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn, de som tror på hans navn". "Så er du da ikke lenger trell, men sønn. Men er du sønn, da er du også arving, innsatt av Gud (ved Kristus)". (Joh. 1.12; Gal. 4.7).

Hvor umåtelig viktig det er å forstå denne underfulle forbindelse. Sannelig du ser vel at det er stor forskjell på forholdet til en tjener og til en sønn. "Tjeneren blir ikke alltid i huset, men sønnen blir alltid i huset".

På denne måten bragte nåden Mefiboset vekk fra sitt bortgjemte sted der han var i frykt og fiendskap. Og gaven som han fikk var alle privilegier som sønn, og det uten et eneste vilkår! Vi har sett resultatet av dette: En total omvendelse som gjorde at hans hjerte ble vunnet for David for alltid.

Kald vantro vil sikkert si: “Ja han var en stakkars, lam vanfør før han kom til David og ble kongens sønn. Men han kunne da aldri fortsette å være fattig og lam og samtidig ha gleden av å sitte ved det kongelig bord”?

Det er nok mange som er enige i at det er nåden som bringer en fattig, lam, fortapt synder til Kristus. Men allikevel mener disse samme også, at når disse fattige, lamme, fortapte syndere har kommet til Han, så vil fortsatt og fremtidig frelse på en eller annen måte være avhengig av synderens eget liv og adlydelse.

Dette er en forferdelig forvirrende og plagsom misforståelse. Hvis dette var sant, hvem kunne da bli frelst?

Hver eneste troende som kjenner sitt eget hjerte vil si: Ikke meg!! Hvis min fortsatte og fremtidige frelse var avhengig av meg et eneste sekund så ville jeg aldri våge å tro at jeg kunne bli frelst!

Tør du?

Men hva er det vi nå får se i dette Gud – inspirerte bilde på Guds miskunnhet?

“Mefiboset skal ete ved mitt bord som en av kongens sønner”. Dyrebare nåde!

“Den nåde som søkte og fant meg, Alene kan holde meg fast”.

Den troende blir ofte fryktelig forvirret når han ser at han ikke har noen styrke i seg selv til å motstå prøvelser. Han er like svak nå som han var før. Og skulle han for et øyeblikk glemme sin nådestand som sønn og begynne å prøve og være tjener, så ville han fort bli opptatt med sine fattige lamme føtter.

Da vil han fort finne ut at som tjener under loven så kan han ikke tilfredsstillende Gud. Da vil han raskt bli klar til å gi opp alt i ren desperasjon. Min leser har kanskje blitt veldig skuffet over slike forsøk. Du har kanskje sett på dine fattige, lamme føtter (gjerninger) så lenge at du har sagt i ditt hjerte: Jeg er nok ikke et Guds barn i hele tatt!

Å, du kan aldri få hvile ved å se på dine lamme føtter. Plasser dem under bordet og se i stedet på alt det Gud i sin uendelig nåde har spredd utover bordet! Han setter frem for oss minnet om Kristus. Alt det vi er i vår egen fattige, elendige lammelse er blitt dømt og tatt vekk på korset. Og Gud regner vår gamle Adam som død, begravet og ute av syne! Han ser oss nå oppreist med Kristus; ja satt med Ham i himmelen.

Å ja, noe som er helt sant er at den troende i seg selv er like lam etter omvendelsen som han var før. Men han har også fått et nytt liv – en ny natur som han ikke hadde før. Og han har den Hellige Ånd boende i seg. Men enda er den gamle natur som kalles kjødet der som det alltid var.

Hva må han da gjøre? Ikke ha noe tillit til kjødet uansett, men bare tillit til den nåde som er gitt ham Kristus, og som for alltid kan ta vare på han. La oss da plassere våre føtter under bordet og heller holde fest på de rikdommer av ekte nåde som ligger der foran oss.

Når vi er kommet til slutten av alt håp i oss selv, og vårt gamle egenrettferdige menneske ligger i ruiner, så følger en rolig avhengighet av Kristus. Og samfunnet med Ham gir da kraft til et hellig liv. Men det egenrettferdige kjødet vil alltid ha en hard kamp før det gir opp og dør. (Se Rom. 7.)

Det som omhandles i det neste kapittel (2. Sam. 10.) er at miskunnheten blir vist, men så avvist. Og da vises også straffens konsekvens av dette. For dette er den store fordømmende synd. Guds miskunn mot en skyldig verden er blitt vist. “For så elsket Gud verden, at Han ga sin enbårne Sønn, slik at hver den som tror på Ham ikke skulle dø, men har evig liv.” Hvilken miskunnhet!

Men hør disse viktige ord: “Den som ikke tror er allerede fordømt.” Hvis du, mitt leser er en motstander av Guds miskunnhet, av gaven ved Hans Sønn, tenk, å tenk da på din evige dom!

Men nå vil jeg ganske fort fortsette historien om disse to mennesketyper.

Slik som de var, og er den dag i dag: Som enten har funnet nåde og frelse i Gud, eller som prøver å bli eller være frelst ved å adlyde Hans ordre.

I 2. Sam. 15 har vi lest om Absaloms opprør mot David. Den sanne kongen er blitt utvist! Og når han drar ut av Jerusalem er det rart og tenke på, at han da krysser den samme bekken som de utviste Jøder måtte krysse. “Hele landet gråt høyt da alt folket drog fram. Kongen gikk over bekken Kedron, og alt folket gikk også over og tok veien bort imot ørkenen”. Da Jesus passerte denne bekk den natten Han ble avvist, var det noen få som var med Ham. Men selv de kunne ikke greie å våke en time med Han.

Og i det 30. vers: “Men David gikk gråtende oppetter Oljeberget med dekket hode, og barfotet”. Det var til dette berg Jesus ledet sine disipler etter at Han var blitt myrdet av denne verden, og Gud hadde reist Han opp igjen fra de døde. Der for Han opp til himmelen, – avvist av verden, men mottatt i himmelen med stor ære.

Når vi der ser David som avvist, når han passerer Oljeberget, så er det og der vi ser tjeneren Siba’s sanne karakter komme fram. (Les 2. Sam. 16, v 1-4.)

Det første som ses her virker som en stor tjeneste for kongen: – Esler lastet med brød, frukt og vin. Hvordan kan dette ha seg? sier kongen. Hvor er Mefiboset?

Siba sier til kongen at han fortsatt er i Jerusalem, der han prøver på skaffe seg kongedømme. Sannelig, det ser ut til at Siba, dette egenrettferdige menneske, har den beste religionen her. Ja det ser ofte slik ut!! Men Gud kjenner alle hjertets hemmeligheter!

I alt det utvendige viste det seg å være mange store mål og pliktroskap hos Siba. Og han hadde så vakker bekjennelse og bønn. Men alt sammen inne i hjertet hans var hykleri. Den dagen da den avviste David kom tilbake, (kap. 19. 24-30) så går Mefiboset fram for å møte ham.

Ja, og dagen da den avviste Jesus til slutt kommer tilbake kommer og snart. Da vil alle nådebarn, enten de sover i støvet eller er i live når Han kommer, gå fram for å møte Ham i luften (1. Tess. 4, 15-18).

Og nå kommer den sanne karakter hos begge to fram.

Mefiboset "hadde ikke vasket føttene og ikke stelt skjegget og ikke vasket sine klær helt fra den dag kongen drog bort og til den dag han kom tilbake med fred". Davids miskunnhet hadde helt vunnet hans hjerte. Hans hjerte var overveldet av hengivenhet til den avviste kongen. Og denne hengivenhet var for dyp til å kunne leve uten sorg, mens han ventet på at den han elsket skulle komme tilbake.

Og regnet ikke Jesus med det samme den natt da Han ble avvist? "Om en liten stund ser dere meg ikke lenger. Og om en liten stund igjen skal dere se meg. Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dere skal gråte og klage, men verden skal glede seg. Dere skal sørge, men deres sorg skal bli til glede!" (Joh. 16, 19)

Å hvor lite vi har sørget over dette vårt hjerte som stadig avviser vår Herre! Jeg gjør jo aldri annet enn å glemme Han. Jeg har bare den mulighet som er å ta den plassen Mefiboset tok, – plassen til en sørgende som venter på sin Herres hjemkomst med kjærlighet.

Men hva med fruktene, brødet, og vinen?

"Hvorfor gikk ikke du med meg, Mefiboset?"

Nå kommer sannheten fram!

Det var jo Mefiboset som hadde sørget for esellasten med mat. Men siden han var lam så satte Siba seg i salen og representerte på falsk måte Mefiboset. På denne måten ble han en hykler.

Legg nå merke til den dype effekt av nåden.

Mefiboset svarte: "Gjør derfor som du synes. Hele min fars hus hadde ikke annet å vente av min herre kongen enn død. Likevel gav du din tjener plass blant dem som eter ved ditt bord. Hva rett har jeg da mer å kreve, og hva mer har jeg å rope til kongen om?"

Hvor fint er det ikke han svarer på kongens nåde! Har du min leser forsikret deg om at Gud har gitt deg, i ren nåde, en plass ved Hans eget bord? Da kan du trygt se fram imot Jesu komme med ublandet glede!

"Kongen sa til ham: Hvorfor blir du ved med å tale om dette? Jeg sier: Du og Siba skal dele jordeiendommen". Svaret til Mefiboset er svært vakkert: "Han kan gjerne få alt sammen, siden min herre kongen er kommet hjem igjen med fred"! Det var ikke landet, rikdommen eller gavene han ønsket. Nei, hans høyeste ønske var allerede realisert. Det var snakk om selve personen som hadde vist ham slik miskunn.

Og er det ikke slik der Kristi nåde virkelig har blitt mottatt? Det er ikke gavene som er det viktigste, men Ham selv. "Ja, uten tvil," sier Apostelen. "Ja, jeg akter i sannhet alt for tap, fordi kunnskapen om Kristus Jesus, min Herre, er så meget mer verd." (Fil 3,8)

Å, om vi var mere lik Mefiboset, – mer lik de kristne i Tessalonika – "som ventet på Guds Sønn fra himmelen."

Mefiboset hadde tatt imot miskunnhet fra David med tillit på tross av alle/alt sin lammelse. Han hadde aldri tvilt på sannheten i Davids kjærlighet, men hadde tålmodig ventet på Davids hjemkomst. Hele tiden mens han bar alle bebreidelser! Helt til tiden kom. Tessalonikerne hadde også tatt imot det glade budskap om Guds nådes kraft, og den Hellige Ånd, med stor sikkerhet. Derfor kunne de bære over med alle i stort tålmod. Ja til og med glede seg over hver eneste fornærmelse og lidelse fra sine fienders hender. Og hva var den hemmelige kraft? De ventet på Jesu gjenkomst fra himmelen. De rette Guds barn har alltid blitt hatet og baktalt – ja, ofte brent levende – av disse skrytende "lovens holdere til frelse".

Men det kommer en dag! Hvem kan si hvor snart Han kommer, Han som vi venter på?

Hans aller siste ord var "Sannelig jeg kommer snart. Amen, ja kom Herre Jesus." Skulle David kunne komme tilbake og ikke Davids Herre? Ja, våre øyne skal snart se Ham. Å for et lyst og salig håp!

Det er ikke tusenårsriket og ikke oppfyllelsen av profetiene som er viktig her. Alle disse er velsignede på sin måte, – men det er Jesus selv de troende, de som er vasket i Hans blod, stunder etter.

Denne vakre illustrasjon strekker seg enda lenger inn i kap. 21. – Dagen da det ble holdt dom over Sauls hus: "Kongen sparte Mefiboset, sønn av Jonatan, Sauls sønn, på grunn av den ed som de – David og Jonatan, Sauls sønn – hadde sverget hverandre ved Herren".

Med dette avsluttes denne historien om dette nådebarn.

Og så – lenge etter at Jesus har kommet tilbake og Hans kongedømme er opprettet. Når Guds Kirke lenge har gledet seg i Kristi himmelske ære og Israel har gledet seg i æren over Hans kongedømme på jorden. Ja, selv når den

store hvite trone er satt og de falne sønner av Adam skal stå foran evighetens dom. Selv – da skal ikke en eneste en som var regnet med i tallet blant denne nådens familie være mistet.

Men hvordan vil da de likeglade syndere og de som skal gjøre noe til sin frelse vise seg på den dag? Finn et menneske som bekjenner seg til å være en lov-oppfyller, som ikke samtidig er en lov-bryter. Kan du min leser, eller kan jeg stå foran tronen på grunn av våre gjerninger? Umulig.

Sannelig, det menneske som gir seg ut for å være bedre enn sin neste må være en hykler; for Gud sier, “det er ingen forskjell, – alle har syndet.” Nei, sannelig! Det er ikke ved eget arbeid en synder kan bli frelst. Hvis du så kan finne et menneske som ikke er en synder så la ham prøve.

Nei, det en synder trenger er tilgivelse. “Og uten utgytelse av blod det er ingen (synds) forlatelse.”“
Velsignede Jesus! Du har båret vreden, forbannelsen, dommen som var på grunn av dine folks synder. Og nå kan uhindret kjærlighet og evig fred lykkelig tilfalle hver eneste sjel som hviler i deg. Se nå på korset min leser og hør: Taler ikke Gud til deg der og sier: “Jeg vil sannelig vise deg miskunnhet?”

Men må det ikke være noen tjeneste som takk?

Å ja, rett, dyp hjerte-tjeneste, – frukten av en frelsende tro. Hvor mange tjenere ser ut til å være gode arbeidere i våre øyne, men de er ikke nødvendigvis det i Guds øyne!!

Bare la dem ha tonnevis med egenrettferdige gjerninger; og allikevel hva er vel det hvis et menneske med dette avviser Guds ufortjente kjærlighet?

Dess dypere din visshet om Guds uforanderlige kjærlighet mot deg, som en verdiløs synder, dess dypere vil ditt hat være mot synden. Og dess mer din glede er helhjertet i Kristi tjeneste for deg, dess mer alvorlig, og tålmodig vil du vente på Hans komme fra himmelen.

NÅDE er den skjønneste lyd – Som alltid rekker våre ører; Når samvittigheten tynger og dommen er fryktet. Det var nåde som tok bort all vår frykt.

*Nåde er en gullgruve av rikdom, – lagt åpen til de fattige.
Nåde er det eneste vell av legedom; i dette LIV OG FOR ALLTID.*

*Av nåde, la oss synge! En glad og frydefull sang. Om Han som ga oss nåde,
Han æren skal ha, Og vi skal regjere med Ham.*

*Da skal vi se Hans åsyn, Og alle Hans helgner med,
Så synge for alltid om Hans nåde, Ja alltid om Hans kjærlighet.”*

*Da skal vi se Hans åsyn, Og alle Hans helgner med, Så synge for alltid om Hans nåde,
Ja alltid om Hans kjærlighet.”*

Bøker på norsk

Kristus fremstilt i ofrene
av R. F. Kingscote (stivbind)

Helbredelse, Tungetale, Tegn og Under
i Skriftens Lys
av H. L. Heijkoop (pocketutgave)

Til Kristus
av H. L. Heijkoop (pocketutgave)

Brev til unge kristne
av E. Dennett (stivbind)

Veiledning i forfallstider
av Hamilton Smith (pocketutgave)

Tabernaklet — Guds Bolig
av Jan Rouw

Skriv etter bokliste!
KRISTEN LITTERATUR
Klepp, Norge

eller

Chapter Two, Fountain House, Conduit Mews, London SE18 7AP
www.chaptertwobooks.org.uk